

Arrest

**Nr. 33 808 van 9 november 2009
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 21 september 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 augustus 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Kameroense nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Kumba. Van 1994 tot 2003 woonde u in Limbé. Op de eerste dag van het nieuwe jaar 2003 liet uw vader de overige familieleden weten dat hij zijn bakkerij in Limbé had verkocht en een zaak had overgenomen in Kumba waar hij ook een woning verworven had. Samen met uw ouders verhuisde u op 31 januari 2003 naar Kumba. Uw tweelingzus (A.M.) en uw jongere zus (S.O.) bleven achter in Limbé. U zette uw schoolopleiding verder in Kumba. Uw vader had een zaak in textiel en reisde jaarlijks van 17 augustus tot 5 september naar Nigeria om koopwaar in te slaan. Uw vader was lid van de Southern Cameroons National Council (SCNC) en nam deel aan bijeenkomsten van de organisatie, zo zei hij tegen u en uw moeder. Toen hij op een dag thuis kwam met twee plastic zakken, hoopte u op geschenken en u nam een kijkje in de tassen. U trof er T-shirts en vlaggen in aan. U wou er één nemen

maar mocht niet van uw vader. Hij zei dat hij een contract had om deze zaken te verdelen in Kumba. Uw moeder wou deze zaken niet in huis. Vóór jullie verhuis naar Kumba ging uw vader tot viermaal per maand naar Bayip-Assibong (Manyu division), het dorp van zijn vader. Zijn bezoeken waren vooral gericht op het verlenen van hulp aan de oudere inwoners door het meebrengen van geschenken, zoals vis. Sinds jullie verhuis ging hij enkel nog naar het dorp als er een sterfgeval was. De dorpsbewoners gaven uw moeder de schuld voor het gewijzigde gedrag van uw vader. Ze aanvaardden de uitleg niet van uw vader die zei dat het hem financieel minder voor de wind ging. Op 18 mei 2007 ging uw vader naar een bijeenkomst van de SCNC in Limbé. Toen hij terug kwam, zei hij dat de politie was tussengekomen. Op 20 mei 2007 nam hij deel aan een verboden betoging van de SCNC. Op 25 mei 2007 werden uw vader en twee van zijn vrienden bij u thuis opgepakt. Enkele uren na zijn arrestatie kwamen agenten terug naar de woning, braken de kast open en namen enkele documenten mee. Jullie werden geslagen en meegenomen naar het politiekantoor van Buea Road. Daags nadien kwam uw oom naar het politiekantoor. Hij sprak er met de commissaris en u en uw moeder werden op 27 mei 2007 in vrijheid gesteld. Uw vader werd op 4 augustus 2007 vrijgelaten. Niettegenstaande hij nog verzwakt was, vatte hij op 17 augustus 2007 toch zijn jaarlijkse reis aan naar Nigeria. Op 5 september 2007 keerde hij terug. Op 1 oktober 2007 werd de optocht die de SCNC georganiseerd had verstoord door de politie. Uw vader kwam nooit terug van die mars. Op 5 oktober 2007 kwam de politie vragen naar uw vader. Daags nadien kwamen ze terug. Ze dachten dat u en moeder niet wilden zeggen waar hij verbleef. Op 8 oktober 2007 kwam de politie een derde keer naar jullie woning. De agenten namen jullie mee omdat ze dachten dat jullie de waarheid niet vertelden toen jullie zegden niet te weten waar uw vader was. Na drie weken opsluiting in het politiekantoor werden jullie overgeplaatst naar de gevangenis van Kumba. Daar werden jullie vastgehouden tot 10 maart 2008. U zat hierbij nooit samen met uw moeder in dezelfde cel. U moest bij uw vrijlating een document ondertekenen dat was opgesteld in het Frans. Jullie kregen te horen dat jullie één maand hadden om uw vader uit te leveren of te zeggen waar hij zich bevond. Na jullie vrijlating kregen jullie problemen met de dorpsbewoners van Bayip-Assibong. Voor jullie arrestatie beschuldigden ze uw moeder van hekserij. Ze betichtten haar er tevens van heksenkinderen te hebben gebaard. Tegen die beschuldigingen had ze gereageerd in de 'Manyu meeting', waarvan uw beide ouders lid waren. Ze kreeg van die raad een boete opgelegd omdat ze slechte zaken gezegd had. Dit had plaatsgevonden in 2005. Twee dagen na jullie vrijlating, zei jullie oom dat de dorpsbewoners jullie wilden zien. Diezelfde nacht nog trokken jullie er naartoe. Ze beschuldigden uw moeder opnieuw van hekserij. De dorpsraad besliste dat jullie op 15 maart 2008 voor het lokaal tribunaal moesten verschijnen. Daar zouden jullie moeten zweren dat jullie onschuldig waren. Dit zou gepaard gaan met een ritueel waarvoor uw moeder schrik had. Daarom verlieten jullie het dorp. Uw moeder ging naar het dorp van haar moeder en u keerde terug naar Kumba. U legde alles uit aan uw oom (O.R.M.). Hij nam u mee naar Douala bij een vriend van hem, Pa (F.). U bleef bij hem tot 7 april 2008. Ondertussen werden de nodige regelingen getroffen zodat u per vliegtuig het land kon verlaten. Op 8 april 2008 kwam u het land binnen. Dezelfde dag nog startte u uw asielpcedure. U hebt sinds uw aankomst in België via e-mail contact kunnen leggen met (E.A.A.), een oud klasgenoot van u. Van hem vernam u het overlijden van uw moeder en uw oom.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u geviseerd werd omwille van de activiteiten voor de SCNC van uw vader. Bij uw eerste arrestatie op 25 mei 2007 dachten de autoriteiten dat u en uw moeder informatie achterhielden met betrekking tot zijn activiteiten. Twee dagen na jullie arrestatie werden jullie –dankzij de tussenkomst van uw oom- in vrijheid gesteld. Hij argumenteerde tegenover de commissaris dat ze uw vader reeds vasthielden en het geen zin had om ook nog u en uw moeder op te sluiten (Cg, dd. 5 mei 2009, verder Cg, pp.4-5). Klaarblijkelijk ging de commissaris hier in mee. Wat deze feiten betreft kan er dan ook niet langer een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie worden weerhouden.

U opperde allerlei vermoedens met betrekking tot wat er met uw vader gebeurd zou kunnen zijn op 1 oktober 2007 en algemeenheden betreffende de manier waarop de autoriteiten optreden tegen de SCNC. U verklaarde er zeker van te zijn dat hij schrik had om te worden opgepakt maar toen u

gevraagd werd hoe u daar zo zeker van was, antwoordde u dat dit de redenering was die u gemaakt had en dat er geen andere reden is waarom hij niet naar huis zou zijn gekomen (Cg, p.6). U zei ook op TV te hebben gezien dat er op 1 oktober mensen worden opgepakt, dat er tevens iemand gedood werd en dat de ongelukkigen worden opgepakt. (Cg, p.5). Het feit dat de autoriteiten geen geweld schuwen en uw bewering dat er zelfs iemand gedood werd, zou u en uw moeder juist hebben moeten verontrusten over wat er met uw vader aan de hand had kunnen zijn. Dit bleek niet het geval te zijn. U verklaarde de twee vrienden van uw vader nooit te hebben gevonden (Cg, p.7) maar noch u, noch uw moeder hebben enige andere stappen ondernomen om meer te weten te komen over uw vader in de periode tussen 1 en 5 oktober 2007. Op de vragen of er mensen werden opgepakt op 1 oktober in Kumba, antwoordde u in het algemeen dat er mensen worden opgepakt als er wordt gemanifesteerd (Cg, pp.5-6). Op een bepaald moment zei u zelfs dat u niet geïnteresseerd was in politiek, dat u wel aangedaan bent als uw vader niet huiswaarts keert, dat u zich bezig hield met uw opleiding en niet geïnteresseerd was in wie wel en niet werd opgepakt (Cg, p.7). Het is echter in het geheel niet geloofwaardig te noemen dat u niet geïnteresseerd was in wie al dan niet werd gearresteerd in de dagen na 1 oktober aangezien u minstens tot 5 oktober in het ongewisse bleef of uw vader al dan niet tot de arrestanten behoorde. Het is in dit opzicht dan ook niet aannemelijk dat u niet preciezer kon antwoorden op de vragen of en hoeveel mensen er in Kumba werden opgepakt op 1 oktober 2007. U kon ook geen nadere details verschaffen over de praktische organisatie van de mars die dag in Kumba. U kon niet zeggen of de mensen op een bepaalde plaats verzamelden omdat u naar eigen zeggen van uw ouders thuis moest blijven. U zei dat u dan later op de radio of van vrienden hoorde wat er gebeurd was maar ook hier bleef u uiterst vaag in uw antwoorden (Cg, p.6). **Uw afwachende houding met betrekking tot de verdwijning van uw vader valt niet te rijmen met de uiteenlopende pistes die u hebt aangebracht betreffende hetgeen uw vader mogelijks overkomen had kunnen zijn.** Gelet op het feit dat uw vader niet gearresteerd werd, maar zich verborgen hield (Cg, p.2) is het trouwens zeer verwonderlijk dat hij zelf geen contact heeft opgenomen met jullie vóór 5 oktober 2007.

U hebt tijdens het gehoor herhaaldelijk aangehaald dat het in uw cultuur niet de gewoonte is dat minderjarigen aanwezig zijn wanneer ouderen hun gesprekken voeren. Het is in dit opzicht dan ook bevreemdend dat u tegelijk stelt dat de autoriteiten u viseerden omdat ze er vanuit gingen dat u hen informatie kon verstrekken aangaande uw vader en diens activiteiten.

U brengt tevens onvoldoende objectieve elementen aan die uw asielrelaas kunnen ondersteunen. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. Gelet op de vraagtekens die er blijven bestaan met betrekking tot de verdwijning van uw vader en het ontbreken van enig objectief bewijs betreffende de activiteiten die uw vader er op nahield voor de SCNC, de arrestatie van u en uw moeder, het overlijden van uw moeder en uw oom (twee overlijdens die u in verband brengt met het feit dat uw vader en u voortvluchtig zijn (cfr, e-mail correspondentie met uw vriend (A.)) kan er geen vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie worden weerhouden.

De door u voorgelegde geboorteakte brengt geen wijzigingen aan voorgaande bemerkingen aangezien uw identiteit hier niet in vraag wordt gesteld. De e-mail correspondentie met uw vriend (E.A.A.) kan niet weerhouden worden als objectief element ter ondersteuning van uw asielrelaas en de gebeurtenissen die zich hebben afgespeeld na uw vertrek uit Kameroen. Deze correspondentie kan immers makkelijk geconstrueerd zijn met het oog op uw asielprocedure.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de motiveringsplicht, meerbepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), alsmede van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij betoogt dat hij zeker was dat zijn vader schrik had om te worden opgepakt omdat deze anders wel degelijk naar huis zou zijn gekomen.

Verzoeker stelt dat zijn verklaringen moeten worden gelezen in het kader van het feit dat hij vijftien jaar oud was toen hij de feiten beleefde en dat hij hier in België gedurende een lange periode volledig onterecht werd beschouwd als een meerderjarige, zodat hij niet naar school is kunnen gaan. Deze onterechte leeftijdsbepaling en de consequenties ervan hebben op verzoeker een grote indruk nagelaten. Verzoeker benadrukt dat hij minderjarig was op het moment van de feiten zodat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) zich in de positie dient te stellen van een minderjarige.

Hij is gechoqueerd te lezen in de bestreden beslissing dat hij niet bezorgd was om het lot van zijn vader. Verzoeker geeft aan dat hij geen navraag heeft gedaan met betrekking tot zijn vader gezien zijn jonge leeftijd en het gevaar dat het met zich meebracht om navraag te doen met betrekking tot mensen die betrokken waren bij de SCNC. Hij was niet geïnteresseerd in politiek en heeft slechts via zijn vader vernomen dat deze deelnam aan meetings van de SCNC. Dit zou volledig stroken met de leefwereld van een vijftienjarige. Het zou dan ook daaraan te wijten zijn dat verzoeker geen precieze informatie kon verschaffen met betrekking tot de organisatie van de demonstraties in Kumba die dag, het totale aantal mensen dat werd opgepakt en het verzamelpunt van de manifestanten.

Volgens verzoeker dient het niet als vreemd te worden beschouwd dat hij werd geïnterviewd door de autoriteiten daar deze teneinde meer informatie te krijgen over zijn vader en diens activiteiten blijkbaar hebben getracht een zwakke persoon te vinden die makkelijk te beïnvloeden is, te weten de minderjarige zoon.

Verzoeker ontkent ten aanzien van de bijgebrachte emails ten stelligste dat hier sprake zou zijn van een geconstrueerde correspondentie teneinde bewijzen te leveren met betrekking tot zijn asielrelaas.

Verder wijst hij erop dat in het kader van zijn asielprocedure verschillende elementen zijn misgelopen. Volledig onterecht werd ervan uitgegaan dat hij had gelogen over zijn leeftijd en werd hij als meerderjarige beschouwd. Het heeft lang geduurd alvorens het onderzoek naar de authenticiteit van zijn geboorteakte was afgerond. Intussen had een medisch onderzoek als resultaat dat verzoeker meerderjarig was, en dit ondanks het feit dat hij op dat ogenblik vijftien jaar oud was. Het feit dat hij werd beschouwd als leugenaar, zelfs nadat hij een authentiek Kameroens document naar voor heeft gebracht, zou een diepe indruk hebben nagelaten op verzoeker. Hij wijst erop dat een verhoor bij het CGVS is afgelegd als zou hij meerderjarig zijn. De verhoren die op illegale wijze werden afgenomen, meer bepaald in omstandigheden als zou hij meerderjarig zijn en zonder de aanwezigheid van zijn voogd, bevinden zich nog steeds in het dossier en verzoeker kan zich, ondanks dat de bestreden beslissing enkel verwijst naar de inhoud van het verhoor dat plaatsvond op 5 mei 2009, niet van de indruk ontdoen dat de dossierbehandelaar eveneens kennis heeft genomen van het verhoor dat op illegale wijze werd afgenomen. Hij is van mening dat vanaf het ogenblik dat bepaalde stukken 'nietig' zijn, hier geen kennis van kan worden genomen door een instantie die een beslissing neemt en het stuk aldus dient te worden verwijderd uit het dossier. Minstens zou duidelijk moeten blijken uit het dossier dat er met het verhoor geen rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van het asielrelaas van verzoeker.

Om deze redenen vraagt verzoeker dat het statuut van vluchteling wordt toegekend of minstens het statuut van subsidiaire bescherming. Hij verzoekt om minstens zijn dossier terug te sturen naar het CGVS voor verdere informatie.

2.2. Waar verzoeker aanvoert dat het eerste gehoor bij het CGVS op illegale wijze is verlopen, dat dit gehoor uit het dossier verwijderd had dienen te worden en dat hij zich niet van de indruk kan ontdoen dat de dossierbehandelaar kennis heeft genomen van de inhoud ervan, dient te worden opgemerkt dat uit de stukken van het dossier blijkt dat ten tijde van het eerste gehoor op 10 oktober 2008 de Commissaris-generaal er terecht van uitging dat verzoeker diende te worden beschouwd als meerderjarige, daar de Dienst Voogdij verzoeker op dat ogenblik als meerderjarig beschouwde en de beslissing dat verzoeker als meerderjarig diende te worden beschouwd slechts werd herzien na dit gehoor. Nadat de beslissing volgens welke verzoeker als meerderjarige diende te worden beschouwd werd herzien, werd verzoeker opnieuw uitgenodigd voor een gehoor op 5 mei 2009, waarbij hem werd uitgelegd dat hij werd uitgenodigd voor een tweede gehoor omdat het vorige gehoor plaatsvond zonder voogd (administratief dossier, stuk 5, p.2). Uit de bestreden beslissing blijkt dat de motivering van de bestreden beslissing volledig is gesteund op en slechts verwijst naar de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd tijdens het gehoor op 5 mei 2009, gedurende hetwelk hij werd beschouwd als minderjarige en werd bijgestaan door een voogd. Verzoekers stelling dat de dossierbehandelaar eveneens heeft kennis genomen van het eerste gehoor betreft een loutere speculatie en indruk. Verzoeker toont geenszins aan

dat de motivering van de bestreden beslissing zou zijn beïnvloed door zijn aanvankelijke behandeling als meerderjarige, noch op welke wijze dit concreet zou zijn gebeurd.

2.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 (zie sub 2.3.1), en vervolgens in het kader van artikel 48/4 (zie sub 2.3.2).

2.3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

Verzoeker brengt ter staving van zijn ingeroepen asielmotieven slechts een geboorteakte en een aantal emails bij. De geboorteakte bevat slechts identiteitsgegevens, waaraan in casu niet wordt getwijfeld, doch bevat geen gegevens welke verzoekers concrete problemen kunnen aantonen. De emails die verzoeker voorlegt zijn afkomstig van één van zijn vrienden en kunnen niet worden aangenomen als objectieve elementen ter ondersteuning van zijn relaas en de gebeurtenissen die zich na zijn vertrek uit Kameroen zouden hebben afgespeeld. De bestreden beslissing stelt ten aanzien van deze emails met recht dat dergelijke correspondentie makkelijk geconstrueerd kan zijn met het oog op verzoekers asielprocedure.

Verzoeker brengt, ondanks het feit dat hij nog contacten heeft met zijn vriend E. in Kameroen (administratief dossier, stuk 5, p.2), voor het overige geen objectieve elementen bij die vermogen zijn asielrelaas te ondersteunen. Hij legt geen begin van bewijs neer omtrent de activiteiten die zijn vader zou hebben gehad voor de SCNC, noch aangaande zijn arrestatie of de arrestatie van zijn vader of moeder, noch met betrekking tot het overlijden van zijn moeder of van zijn oom. Verzoeker toont evenmin aan hiertoe ook maar enige poging te hebben ondernomen.

De bestreden beslissing motiveert ten aanzien van verzoekers eerste arrestatie met recht dat hij en zijn moeder reeds na twee dagen werden vrijgelaten door de autoriteiten na tussenkomst van zijn oom, die tegenover de commissaris argumenteerde dat het geen zin had verzoeker en zijn moeder op te sluiten. Derhalve oordeelde de Commissaris-generaal op goede grond dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker ingevolge de feiten aan de grondslag van zijn eerste arrestatie nog langer vervolging dreigt te ondergaan.

De bestreden motivering vindt steun in het dossier waar deze stelt dat verzoekers afwachtende houding en verklaringen niet kunnen worden gerijmd met de uiteenlopende pistes die hij aanbracht betreffende hetgeen zijn vader mogelijks overkwam op 1 oktober 2007. Verzoeker gaf aan dat hij er zeker van was dat zijn vader schrik had te worden opgepakt, dat er op één oktober mensen werden opgepakt en gedood en dat de autoriteiten het geweld niet schuwen, hetgeen hem en zijn moeder zou hebben moeten verontrusten. Niettemin bleek dit niet het geval te zijn. Verzoeker gaf aan de twee vrienden van zijn vader niet te hebben gevonden, doch hij noch zijn moeder hebben enige andere stappen ondernomen om meer te weten te komen over verzoekers vader. Hij bleek niet te kunnen antwoorden op de gestelde vragen of en hoeveel mensen er werden opgepakt in Kumba op 1 oktober 2007. Verzoeker kon evenmin nadere details verschaffen over de praktische organisatie van de mars die dag in Kumba en wist niet of de mensen op een bepaalde plaats verzamelden. Verzoeker zou later op de radio of via vrienden hebben vernomen wat er gebeurd was, maar bleef uiterst vaag in zijn antwoorden. De bestreden beslissing motiveert bovendien terecht dat het, gelet op het feit dat verzoekers vader niet werd gearresteerd, maar zich verborgen hield, niet aannemelijk is dat hij zelf geen contact zou hebben opgenomen met verzoeker of verzoekers moeder.

Waar verzoeker aanvoert dat rekening dient te worden gehouden met zijn leeftijd ten tijde van de feiten, dient vooreerst te worden opgemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat hier ter dege rekening mee werd gehouden, daar hij ingevolge zijn leeftijd een tweede maal werd opgeroepen zodat hij kon worden bijgestaan door een voogd en zodat kon worden ingegaan op enkele vragen die voorkomen op het gehoorstramien minderjarigen (administratief dossier, stuk 5, p.2). Verzoeker tracht de voormelde vaststellingen te vergoelijken door zijn leeftijd en doordat hij niet geïnteresseerd was in politiek, doch deze uitleg is geenszins afdoende. Het is in het geheel niet geloofwaardig dat verzoeker niet geïnteresseerd was in de gebeurtenissen op 1 oktober 2007 aangezien hij minstens tot 5 oktober 2007 in het ongewisse bleef over hetgeen er met zijn vader zou zijn gebeurd. Bovendien houdt verzoeker voor ingevolge deze gebeurtenissen ook zelf te zijn vervolgd, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich hieromtrent zou informeren. Verweerder repliceert daarenboven met recht dat van een asielzoeker die zijn relaas steunt op de activiteiten van zijn vader redelijkerwijze kan worden verwacht dat deze in het kader van een asielaanvraag toelichting kan geven omtrent deze activiteiten en de gebeurtenissen waarbij zijn vader betrokken zou zijn geweest.

Dient bovendien te worden opgemerkt dat verzoeker tegenstrijdige, incoherente en vage verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de concrete problemen die hij zou hebben ondervonden ingevolge de activiteiten van zijn vader op 1 oktober 2007.

Hij legde tegenstrijdige verklaringen af aangaande de datum waarop hij zou zijn gearresteerd. In de 'Fiche niet-begeleide minderjarige' gaf hij immers aan dat hij en zijn moeder werden gearresteerd op 12 oktober 2007 (administratief dossier, stuk 24), terwijl hij bij het CGVS verklaarde dat zij werden gearresteerd op 8 oktober 2007 (administratief dossier, stuk 5, p.3, 6).

Tevens legde hij vage verklaringen af over zijn detentie. Zo gaf hij aan dat hij gedurende de eerste drie weken in het politiekantoor van Buea Road in een cel zat met veel mensen, doch kon hij niet preciseren met hoeveel ongeveer. Daarnaast kon hij geen namen noemen van de andere mensen in zijn cel (administratief dossier, stuk 5, p.7).

Bovendien legde verzoeker incoherente verklaringen af aangaande de documenten die hij diende te ondertekenen bij zijn vrijlating op 10 maart 2008. In de vragenlijst gaf hij immers aan dat op het papier dat hij diende te ondertekenen stond dat hij zijn vader moest aangeven binnen één maand (administratief dossier, stuk 23, vragenlijst, p.2). Gedurende het gehoor bij het CGVS gaf hij daarentegen aan dat hij onder druk gezet werd een document te ondertekenen en dat hij weigerde omdat hij wou weten waarom hij moest tekenen, doch dat ze hen niet toelieten om te zien wat er in het document stond en dat zij het gewoon moesten ondertekenen (administratief dossier, stuk 5, p.8).

Gelet op het voorgaande kan geen geloof worden gehecht aan het feit dat verzoekers vader betrokken zou zijn geweest bij de gebeurtenissen in Kumba op 1 oktober 2007, noch dat verzoeker zou zijn gearresteerd en opgesloten door de Kameroense autoriteiten.

Verzoeker baseerde zijn asielaanvraag daarnaast op de problemen die hij en zijn moeder zouden hebben met de dorpelingen van zijn vaders dorp. Dient te worden opgemerkt dat het geenszins aannemelijk is dat de dorpelingen het feit dat verzoekers vader hen geen hulp meer bood, te meer daar dit logisch te verklaren was doordat deze besliste zijn bakkerij te sluiten omwille van de belastingen en

zijn andere zaak, zouden wijten aan een 'bovennatuurlijke kracht' en de schuld volledig bij verzoeker en zijn moeder zouden leggen (administratief dossier, stuk 5, p.9). Bovendien verklaarde verzoeker dat zijn vader de bakkerij reeds verkocht in 2003 en dat zijn ouders reeds in 2005 beslisten om niet meer naar de Manyu meeting te gaan in het dorp. Derhalve is het geenszins geloofwaardig dat de dorpingen verzoeker, die enerzijds verklaarde vóór 2008 gedurende jaren geen problemen te hebben gehad met de dorpingen, anderzijds in maart 2008 plotseling dermate zwaar zouden vervolgen, meerbepaald hem voor hun justitie zouden willen slepen en doden. Dit klemt des te meer daar verzoeker dit feit tracht te verklaren door te stellen dat de dorpingen zich bewust waren van de druk van de regering op verzoeker en zijn moeder en dat het was alsof zij hadden gewacht tot zij werden vrijgelaten, terwijl uit het hoger bepaalde blijkt dat aan verzoekers problemen met de regering, arrestatie en detentie geen geloof kon worden gehecht. De geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen wordt verder ondermijnd doordat hij voorhoudt dat hij na zijn beweerde arrestatie naar het dorp zou zijn gegaan omdat zijn oom zei dat ze hen konden helpen. Dit strookt in het geheel niet met verzoekers verklaring: "(...) voor 2005, toen vader stopte met die dingen te geven waren ze kwaad op mij, kwaad op moeder, tot zelfs dat ze me niet terug groeten als ik hen tegen kwam op straat, ze hadden haat tegenover mij en moeder (...)" (ibid., p.9-10).

In acht genomen de voormelde vaststellingen, kan er geen geloof worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen met de inwoners van het dorp van zijn vader.

Verzoeker brengt bovendien geen begin van bewijs bij om zijn voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België te staven, hetgeen een verdere negatieve indicatie vormt voor zijn geloofwaardigheid. Dit klemt des te meer daar hij dienaangaande ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd. Zo bleek verzoeker niets te weten over de documenten waarmee hij zou hebben gereisd en kon hij evenmin aangeven met welke vliegtuigmaatschappij hij naar België reisde (administratief dossier, stuk 24, verklaring, nr.33-34). Ter terechtzitting beweerde verzoeker dat hij reisde met een paspoort, doch kon hij niet aangeven hoeveel zijn oom voor zijn reis zou hebben betaald.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Verzoeker voert teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen geen andere elementen aan dan degene aan de grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op de sub 2.3.1 gedane vaststellingen met betrekking tot de door hem ingeroepen asielmotieven en de overige elementen van het dossier mede in acht genomen, toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De motiveringsplicht is niet geschonden.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het CGVS de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken, de vragenlijst van het CGVS en het verhoorverslag van het CGVS van 5 mei 2009, gedurende hetwelk verzoeker werd bijgestaan door een voogd en door zijn advocaat. Omtrent het eerste gehoor bij het CGVS kan hier dienstig worden verwezen naar het sub 2.2 bepaalde. Verzoeker kreeg de kans om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend en negen door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE POOTER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER

W. MULS